

Sprawa T-28/02

First Data Corp. i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Konkurencja — Artykuł 81 WE — System kart płatniczych Visa — Reguła „brak akwizycji bez wydania kart” — Atest negatywny — Reguła uchylona w trakcie postępowania — Interes prawny — Umorzenie postępowania

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 17 października 2005 r. II - 4122

Streszczenie postanowienia

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Utrata ze względu na zdarzenie, które zaistniało po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania*

2. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Decyzja Komisji wydająca atest negatywny na podstawie reguł konkurencji — Wniosek o stwierdzenie nieważności w części dotyczący klauzuli porozumienia, dla którego wydano atest — Uchylenie spornej reguły w trakcie postępowania — Brak istniejącego i aktualnego interesu w popieraniu skargi — Interes odnoszący się do okoliczności przyszłych i niepewnych — Wyłączenie*
(art. 81 ust. 1 WE, 230 WE i 233 WE)

1. Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie wówczas, gdy skarżący ma interes w orzeczeniu nieważności zaskarżonego aktu. Taki interes istnieje tylko wtedy, gdy stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wyrzucić skutki prawne lub — inaczej mówiąc — w razie powodzenia skargi może ona przynieść korzyść stronie, która ją wniosła.

decyzji, musi cały czas mieć osobisty interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji.

(por. pkt 34–38)

2. Skarżący w postępowaniu w przedmiocie stwierdzenia nieważności atestu negatywnego wydanego przez Komisję na rzecz osoby trzeciej na podstawie art. 2 rozporządzenia nr 17 nie posiada aktualnego i pewnego interesu prawnego, jeśli jego skarga dotyczy tego atestu jedynie w odniesieniu do klauzuli porozumienia między przedsiębiorstwami i jeśli klauzula ta została tymczasem uchylona przez strony tego porozumienia.

W tym zakresie przesłanki dopuszczalności skargi należy ocenić w momencie wniesienia skargi. W każdym razie w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości Sąd może z urzędu stwierdzić, iż należy umorzyć postępowanie w sprawie, w przypadku gdy skarżący, który początkowo miał interes prawny, utracił całkowicie osobisty interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji z powodu zdarzenia zaistniałego po wniesieniu tej skargi. Aby bowiem skarżący mógł podtrzymać skargę o stwierdzenie nieważności

Po pierwsze, ewentualny wyrok Sądu stwierdzający nieważność w żądanym zakresie nie mógłby bowiem wywołać skutków określonych w art. 233 WE, jako że Komisja nie ma już uprawnienia do wydania nowej, odmiennej decyzji w przedmiocie klauzuli, która już nie obowiązuje.

Po drugie, ewentualna możliwość wprowadzenia w przyszłości do porozumienia klauzuli podobnej do tej, która została uchylona, nie jest wystarczająca, aby skarżący mógł powołać się na istniejący i aktualny interes prawny w stwierdzeniu nieważności, którego się domaga, a nie tylko na interes hipotetyczny.

Wreszcie stwierdzenie nieważności, o które wniesiono, nie jest konieczną podstawą ewentualnej skargi skarżącego o odszkodowanie wniesionej przeciwko stronom porozumienia do sądów krajowych. W istocie atest negatywny nie wiąże sądów krajowych, nawet jeżeli stanowi on okoliczność faktyczną, którą powinny one uwzględnić. Wyraża on tylko pogląd Komisji, że w świetle znanych jej okoliczności nie ma potrzeby ingerencji z jej strony. Nie stanowi on więc ostatecznej oceny ani w szczególności zajęcia stanowiska,

które należą do wyłącznej kompetencji Komisji. Jako że art. 81 ust. 1 WE jest bezpośrednio stosowany, jednostki mogą powoływać się na niego przed sądami krajowymi i wywodzić z niego swoje prawa, a wobec tego, że te ostatnie mogą również dysponować ewentualnie innymi informacjami o szczególnych okolicznościach sprawy, są one w naturalny sposób zobowiązane do wyrobienia sobie własnej opinii na podstawie posiadanych informacji w kwestii zastosowania art. 81 ust. 1 WE do pewnych porozumień. W każdym razie mogą one wystąpić do Trybunału w trybie prejudycjalnym w przedmiocie ważności atestu negatywnego, tak iż w razie ewentualnego sporu skarżący nie jest w żadnym razie pozbawiony możliwości dochodzenia swoich praw przed sądem krajowym.

(por. pkt 40, 42, 43, 47–51)